

Hier dan eindelijk het reis verslag van een onvergetelijke reis naar Sri Lanka.

Sieni en ik vertrokken 30 mei 2024 vanaf vliegveld Düsseldorf richting Sri Lanka.

We hadden erg veel bagage bij ons, 2 rolstoelen, 3 grote en twee kleinere koffers.

Na een lange vlucht met tussenstop in Dubai landen we 's morgens op Sri Lankaanse bodem in Colombo.

Op het vliegveld was het erg chaotisch. Voordat we alle bagage weer hadden gevonden zochten wij onze chauffeur om ons naar het hotel te brengen.

Helaas kwam deze man met een veel te kleine personenauto aan voor al onze bagage.

Na hem te hebben geholpen met de rolstoelen uit elkaar te halen en alle bagage te bergen, reden we eindelijk richting het hotel in Negombo.

De warmte voelde als een warme deken om je heen.

In het hotel aangekomen kregen we een welkomst ceremonie, ze kennen Sieni immers al 20 jaar.

We kregen een bloemenkrans om en we mochten bij een koperen standaard met bovenop een grote haan een kaarsje aansteken. Dat betekent om het licht door te geven, een mooi gebaar.

Na een week van bijkomen van de reis en de omgeving verkend te hebben werden we vrijdagochtend 7 juni opgehaald door Father Ramesh en zijn chauffeur Amal, om naar het noorden

te gaan om de projecten te bezoeken.

De stemming onderweg zat er al meteen goed in, we zongen, praten en lachten erg veel.

Wat een lieve en sympathieke mensen zijn Father Ramesh en Amal, ze hadden meteen al een plekje in mijn hart.

De wegen zijn erg slecht begaanbaar en

door de drukte chaotisch, met los lopende honden, koeien, bussen, tuk-tuks, auto's en motoren. Alles rijdt door en langs elkaar heen, luid toeterend!

Onderweg lieten Father Ramesh en Amal mij lekkere kokosmelk drinken.

Tegen de avond kwamen we aan in Vavuniya, de plaats waar een priesterhuis staat. Hier brachten we de nacht door.

Na een goed ontbijt reden we naar Mullikulam, dit is een dorpje afgelegen in de jungle.

De wegen, vooral zandwegen zijn erg slecht, en er is daar geen openbaar vervoer, dus de mensen doen bijna alles lopend.

Hier staat een gemeenschapshuis, het SieCo center. Deze naam is de afkorting van Sieni en haar man Cor. Het SieCo center is een educatief centrum voor jong en oud.

Na een hartelijk welkom met een bloemenkrans en het strooien van bloemen voelden we ons net de koningin. We zaten in een open ruimte, de koeien liepen naast gebouw.

Vanwege de loslopende olifanten die alles vernielen hebben ze nú ‘s avonds het terrein beveiligd door een afrastering met stroomdraad.
De kinderen zongen en dansten voor ons en ze hadden speciaal voor Sieni een taart gebakken omdat ze de volgende dag jarig zou zijn.
We genoten van alles wat we te zien kregen, zoveel blijde kinderen, erg ontroerend.
Na het programma lieten ze ons de omgeving zien, en stonden speeltoestellen, klimrek, glijbaan en een carroussel. Dit stond gewoon tussen de koeien. De auto die ze hebben gebruiken ze voor rouw, trouw, ziekenhuis bezoek en de kinderen worden er mee naar school gebracht.
We kregen een demonstratie er konden wel 35 kinderen in, weliswaar op gepropt.

Hierna hebben we een bezoek gebracht aan een groep FAITH vrouwen. FAITH staat in Engels voor vertrouwen, en is een afkorting van Food Always In The House.

Father Ramesh heeft dit project opgezet.

Tijdens ons bezoek waren er 700 vrouwen, nu inmiddels al meer als 800 weduwe vrouwen. Deze vrouwen zijn in groepjes verdeeld en krijgen 1keer in de week een volledige maaltijd, rijst, groente en vlees. Dit koken ze dan samen en delen dit ook uit aan de ouderen en kinderen. Ook krijgen ze zaden om voedsel te verbouwen. Iedere groep vrouwen krijgt middelen om geld te genereren. Er zijn groepen vrouwen die naaimachines krijgen hiermee kleding maken en verkopen, of vrouwen die van Palmyra bladeren mooie tassen, hoeden, waaiers en onderzetters maken voor de toeristen. Wij gingen langs bij een groep vrouwen die met de bladeren werkten.

Na een demonstratie van het snijden, vlechten van de bladeren mochten wij een poging wagen,, maar dat viel tegen. Het is een mooi maar intensief werk.

Deze groep wilde graag een veranda met een overkapping hebben zodat ze meer werkruimte en bescherming van de zon hadden. Tevens wilden ze graag een kist voor hun gemaakte spullen hebben, om deze op te bergen o.a. tegen diefstal.

Een paar dagen later hebben wij hiervoor geld gegeven, en twee weken later stond de nieuwe overkapping er al. Wat geweldig om te zien hoe enthousiast ze zijn.

Hierna reden we naar Kokilai, ook hier is een Multi functioneel gemeenschapshuis.

Jong en oud kunnen hier terecht voor allerlei activiteiten rondom de landbouw, visserij, gezondheid, veiligheid, naai - en computer lessen. Ook is hier veel aandacht voor trauma verwerking (oorlog). We werden ook hier weer hartelijk begroet, maar voordat we naar binnen gingen liepen we eerst naar het graf / monument van Cor, de man van Sieni. We hebben bloemen uitgestrooid als respect en eerbetoon aan hem.

Bij binnenkomst gingen de kinderen weer zingen en dansen voor ons.
We mochten certificaten uitreiken aan kinderen die hun Engels hadden gehaald, wat geweldig mooi om te zien dat deze kinderen zo weinig schoolmiddelen hebben, maar zo blij zijn om te mogen leren.

We reden nu naar een klein vissersdorpje waar destijds Nicolette van Dam ook was geweest voor Havonos.

Tjonge wat een trieste bedoening...

Ik mocht niet ver een straatje in lopen omdat dit niet veilig was, dus snel wat foto's gemaakt. Het dorpje lag aan een meertje wat uitmondde aan de zee. Het uitzicht op de grote vlonder was wel mooi, maar ook hier dreef erg veel plastic afval op het water.

We verblijven de hele week bij OPTEC, een trainingscentrum voor jongeren.

Hier werken de ook de mensen van CPR, Centre for Peace and Reconciliation in Kilinochchi. Amal werkt hier ook voor.

Het is gelegen naast een legerbasis, dus dat is erg vreemd met al die militairen om ons heen. Father Ramesh heeft geregeld dat Akka, een huishoudster ons de hele week voorziet van eten en drinken als we na een lange dag weer terug zijn.

Het is vandaag zondag 9 juni, en Sieni is vandaag jarig.

Ik heb samen met Akka, de meegenomen slingers en ballonnen opgehangen, en zij hielp mij mee om mijn traditionele jurk aan te trekken, speciaal voor deze gelegenheid.

Sieni was erg verrast door de versieringen en de felicitaties.

We zouden tegen half 11 een gedenksteen onthullen bij het graf van haar man Cor en dochter Esther. Hierbij waren veel CPR vrouwen aanwezig. Tijdens de ceremonie strooiden Sieni en ik bloemen uit op het water, en werd de gedenksteen onthuld. Er stond een mooie tekst op.

Father Ramesh had voor het feestje van Sieni ongeveer 50 Faith vrouwen uitgenodigd, en zelfs een bus geregeld, maar het bleef niet bij 50 vrouwen, ze bleven maar komen!

Amal kwam van schrik hard aanlopen en zei tegen Ramesh, het zijn er geen 50 maar wel 200! Ramesh pakte zijn telefoon en na het bellen kwamen er brommers op het erf rijden met cake en drinken.

Bij binnenkomst werden we hartelijk ontvangen met zang en applaus.

Sieni kreeg taart, zang, toespraken en een traditionele dans, ze was erg ontroerd door zoveel lieve mensen om haar heen.

Na alle toespraken van de priesters en de vrouwen mocht ze hier ook hier een kaarsje opsteken bij “de haan”, om zo het licht te verspreiden.

Alle vrouwen gingen haar persoonlijk feliciteren, sommigen met een cadeautje. Het was allemaal erg hartverwarmend en een ontroerende dag.

De volgende dag, maandag 10 juni gaan we naar het plaatsje Mulankavil. Hier is een Pre school. Bij aankomst stonden de kinderen bij de poort ons op te wachten met muziek instrumenten, trommels en blaasharmonica's, wat een prachtig ontvangst. Ik zag een klein meisje lopen en stak mijn hand uit om haar een hand te geven om samen te lopen, toen we naar binnen liepen veegde ze met haar vingertje langs mijn been en keek of ik "wit" afgaf! Ze had blijkbaar nog nooit een blanke gezien... Ook hier kregen alle kinderen weer iets lekkers en iets om mee te spelen van ons. We vroegen aan de leerkrachten of er nog iets was waar we hen mee konden helpen. Ze wilden graag een afrastering zodat de kinderen veilig konden spelen, en geen last hadden van olifanten en andere dieren. Tevens wat verf om de speeltoestellen een vrolijke verflaag te geven.

Hierna reden we naar de kliniek in Mannar. Hier worden verslaafden opgevangen en geholpen. Father Philip en Father Singer worden hiervoor extra opgeleid in India, om na deze opleiding in Batticaloa in de rehabilitatie kliniek van Esther te gaan werken. (in het oosten). Na een gesprek met het personeel en een aantal verslaafden, kreeg ik buiten een rondleiding. Het zag er allemaal goed uit en er wordt veel met de cliënten gedaan.

Hierna reden we door naar een nieuwe groep Faith vrouwen. Ook bij deze vrouwen werden we enthousiast begroet. We zagen dat hier erg veel kleine baby's waren en deelden de meegenomen baby mutsjes uit. Nu zul je denken, mutsen in zo'n warm land? Ja, dat klopt. De kinderen dragen heel lang dikke mutsen, tijdens deze week kwamen we zelfs dikke wollen ijsmutsen tegen. Ze denken dat de kinderen dan geen last hebben van de tocht en de kou op de oren....! We vroegen deze nieuwe groep waarmee wij ze konden helpen. Ze wilden heel graag een naaimachine hebben om zo hun eigengeld te kunnen verdienen. We hebben onderweg meteen een brief gestuurd naar het bestuur van Havonos voor de goedkeuring om 4 naaimachines te kopen.

Het is dinsdag 11 juni en er staat een afspraak gepland met de Provincial Father Jay. Hij woont in het broederhuis. Na het gesprek kregen we een lunch aangeboden met allemaal priesters die Sieni kende, dus dat was erg fijn en mooi om elkaar weer te ontmoeten.

In de middag reden we naar het YEC, Youth Empowerment Center.

In 2016 heeft Havonos een technische ambachtsschool gebouwd, waar vaak getraumatiseerde jongeren een beroepsopleiding kunnen volgen. Ook hier zijn computers geplaatst om te gebruiken bij de ICT lessen. Verder wordt de multifunctionele centrum weer goed bezocht. Er worden allerlei cursussen gegeven van muziek, naai en borduurwerk en Bruidsvisagie.

Ik stond versteld van al het borduurwerk wat ze daar met de hand maakten, (Ari) , prachtig om te zien. Ook mocht ik nog even op een voor ons ouderwetse trap naaimachine naaien. Nou dat viel tegen! Wat is dit een prachtig project, om zo de jongeren weer een toekomst te kunnen geven.

Hierna rijden we door naar het aller verste puntje van Sri Lanka, Kaddaikadu. Dit is het plaatsje waar Ramesh is opgegroeid. Onderweg zien we weer een wisselend landschap, van rijstvelden, woestijn, palmbomen. Het was een mooie rit langs de zee en het strand.

We kwamen zelfs nog in het gebied waar destijds de Tsunami was geweest! Veel huisjes waren nog kapot door het natuurgeweld van het water, hoe bizar en confronterend.
Uiteindelijk kwamen we bij een kerk op het strand. Dit was de kerk waar Father Ramesh als jongen heenging. Hij vertelde dat als er een vissersboot ter hoogte van de kerk vaarden zij dan even stopten voor een gebed en daarna weer verder vaarden. Wat mooi!
En inderdaad kwamen er drie bootjes langs die even stopten...

Na de bezichtiging van de kerk gingen we naar zijn moeder en familie. Daar heb ik zijn moeder de rolstoel gegeven, het blijkt dat zij vaak valt en moeilijk loopt. Ze was er erg blij mee, ze zei dat ze nu weer alleen naar de kerk kon gaan, zonder te vallen. Ze gebruikt nu de stoel thuis als stoel i.p.v. op een plastic stoeltje te moeten zitten, en loopt er achter om naar de kerk te gaan, als rollator.
Wat fijn om iemand blij en weer mobiel te kunnen maken.

Vandaag is het 12 juni en gaan we naar de boerderij in Iyakachchi.
Maar eerst gaan we naar een winkel om 4 naaimachines te kopen voor de twee nieuwe groepen Faith vrouwen.
Father Ramesh had telefonisch al wat van de prijs afgekregen, maar dan komen er 2 Hollandse dames in de winkel...
Dus er werd opnieuw onderhandeld. Na de aankoop zouden we op de terugweg alvast twee machines meenemen om ze meteen te kunnen overhandigen aan de vrouwen.

Hierna gingen we naar de boerderij. Ook hier werden we hartelijk ontvangen, en gingen we lekker buiten onder een boom zitten.
De leer / werk boerderij bestaat uit stallen voor de kippen en geiten.
Op de plantage van 50 hectare worden o.a. palmbomen, cashewnoten, aubergines, chilipepers, en nog veel meer andere groenten verbouwd.
Wat een werk om dit in die hitte te moeten verzorgen.
De gedroogde chilipepers en rijst worden tot poeder en rijstmeel vermalen voor de verkoop.
Ook hebben ze verschillende soorten kippen en een eigen broedmachine die volop in gebruik was.

We gingen nu naar de Faith vrouwen met de twee nieuwe naaimachines.
Ze waren erg verrast en blij met de machines. Ze krijgen van CPR naailes, en bij het behalen van de basis kennis krijgen ze een certificaat.

Hierna wilde Ramesh mij nog twee huisjes laten zien.

Er stond een oud vrouwtje op ons te wachten. Om bij het huisje te komen moesten we via een plankje over de sloot . We zagen haar huisje, van rechtopstaande takken met als dak palmladeren.

Deze was zo lek als een mandje en ze had daarom van Ramesh een zeil gekregen.

Ze woont alleen, ze had alleen een klein tafeltje en een plastic stoeltje , kookte en sliep op de grond!

Onvoorstelbaar, om een bejaarde vrouw zo te zien leven. Wat leven wij dan in weelde!

Daarna ging ik met een andere vrouw naar haar huisje, ik moest eerst over een greppel springen om er te komen. Het huisje was van steen, maar het was niet af, ook hier was het dak lek, ze had van een golfplaat binnen een soort regen afvoer gemaakt, zo door het raam naar buiten . Als het regende dan sliepen ze onder de golfplaat om zo wat droog te blijven.

Er was geen meubilair in het huisje te vinden. In een donker kamertje lag een man op de vloer te slapen, ze vertelde me dat het haar dove en verstandelijk beperkte zoon was! Zo intens verdrietig, om zo te moeten leven, om stil van te worden....

Vandaag is het 13 juni, 'st Anthony's day.

Father Ramesh is 's morgens vroeg, tegen 5 uur al naar de kerk vertrokken want er is een viering met een processie. Dit willen wij graag een keer mee maken. Gelukkig had Ramesh aan Amal doorgegeven hoe laat wij aanwezig moesten zijn, want de dienst zou een paar uren duren.

Tegen half 9 reden wij er heen. Bij aankomst was het buiten veel versierd met vlaggetjes en het was een mooi gezicht.

Het was er erg druk. Heel veel mensen zaten gewoon op de grond. Er waren wat plastic stoelen, maar lang niet voor iedereen. Gelukkig kregen wij meteen een stoel aangeboden van de mensen. De kerk zag er uit als een podium, dus iedereen was buiten. Na de zang en gebed begon de processie, Father Vincent liep voorop met achter hem de auto met een beeld van 'st Anthony, en daarachter liepen alle mensen een grote ronde om de kerk. Dit was een mooi en indrukwekkend gezicht.

Na de kerkdienst en lunch gaan we naar een “Wellness Center for Amputees”. Hier kregen we een rondleiding. Dit centrum was in eerste instantie voor de oorlog slachtoffers, die door bv. bermbommen een ledemaat zijn verloren. Nu komen er veel verkeersslachtoffers. Dit zijn vooral veel jongeren, hoe triest. We kregen een uitleg over hoe een prothese werd gemaakt, in onze ogen erg primitief, maar wel erg interessant en indrukwekkend. Een aantal personeelsleden liepen zelf met een prothese. Mooi om te zien dat ze nu weer mobiel zijn en iets voor andere slachtoffers kunnen betekenen.

Hierna brachten we een bezoek aan Good Shepherd Anna's Home in Mankulam. Dit is een veilig huis voor 30 meisjes in de leeftijd tot 18 jaar. We werden hartelijk welkom geheten door zuster Sumithra. Eerst kregen we een heerlijke uitgebreide lunch aangeboden die twee meisjes hadden bereid.

Na de lunch kregen wij een rondleiding, we zagen de eetzaal en de slaapzalen, en een ruimte waar de kinderen hun huiswerk konden maken. Buiten waren primitieve toiletten en douches, maar het werkte allemaal goed. gewassen. Dit zag er allemaal verzorgd en goed uit.

Ook was er buiten een kippenhok, een speelgelegenheid en een grote moestuin veel. Na de rondleiding kregen we wat te drinken en lekkers aangeboden en de meisjes gingen eerst voor Sieni zingen omdat ze jarig was geweest. Daarna gingen ze prachtig dansen, ook wij en zuster Sumithra gingen met de voetjes van de vloer, wat de meisjes geweldig leuk vonden. Wat een lieve zuster is Sumithra, dit merkte je ook aan de kinderen. Ik had voor iedereen een kettinkje met twee armbandjes meegenomen, waar ze erg blij mee waren.

Vandaag is het alweer vrijdag 14 juni. We moeten vroeg alweer afscheid nemen van alle lieve en mooie mensen bij OPTEC en CPR. In zo'n korte tijd raakten sommige mensen mij erg. Na het afscheid rijden we van Kilinochchi naar Batticaloa, in het oosten van het land. Een rit van ongeveer 250 kilometer. We gaan daar een nieuwe kliniek openen met de naam Esther als eerbetoon aan haar. Dit is een kliniek voor mensen met een drugs en alcohol verslaving. Esther had zich hier destijds erg voor ingezet.

Er is onderweg zoveel moois te zien, de wegen zijn wisselend, van kleine smalle drukke wegen, naar plotseling een hobbelende zandweg.

Na een lange reis van 8 uur kwamen we net op tijd aan in Batticaloa.

Er waren al veel priesters, zusters en personeelsleden aanwezig.

Na de officiële opening werd er een foto van Esther aan de muur gehangen.

Buiten bij de poort stond een groot bord van de kliniek met de naam van Esther.

Daar werden foto's gemaakt met ons allemaal.

Naast het nieuwe gebouw was nog een ander gebouw in aanbouw, dit wordt de huisvesting voor de priesters. Het zag er allemaal erg mooi en verzorgd uit.

Hierna gingen we naar een hotel om te overnachten, wat heerlijk om weer eens te kunnen douchen met warm water!

Zaterdag 15 juni.

We gaan vandaag weer richting Negombo naar ons hotel.

Onderweg is de natuur weer prachtig, soms kom je ogen te kort.

Opeens zien we olifanten en apen lopen, zo op de weg en in het wild.

Wat geweldig om deze dieren te zien, ik werd er ontroerd van.

Daarna zagen we de bergen in de verte waar de gouden tempel van Dambulla staat.

Deze staat op de werelderfgoedlijst van UNESCO. Het was mooi om een keer te zien.

Uiteindelijk kwamen we ‘s avonds aan in het hotel. Na samen te hebben gegeten moesten we afscheid nemen van twee lieve mensen. De hele week hadden we zoveel plezier en saamhorigheid met elkaar, erg bijzonder. We deelden samen een passie, Havonos!

Het is maandag 17 juni
Father Jesu kwam met zijn chauffeur om half 9 bij ons om samen te ontbijten.
Hij wilde heel graag Sieni nog even zien en spreken. Hij was helemaal uit het zuiden gekomen, zo’n 4 uur rijden. Tijdens het koffiedrinken vertelde hij dat hij boven in de bergen woonde en daar tussen de theeplantages een kerk had.
Hij vroeg aan ons of wij mee wilden gaan.
Dit was natuurlijk een mooie kans om het zuiden te bezoeken, dus gingen we met hem mee.

Onderweg weer veel armoede gezien, maar wat een prachtige natuur. Heel veel bergen, rubberbomen, buffels, olifanten, apen theeplantages en kaneelbomen.

Na uiteindelijk een rit van 7 uur kwamen we via smalle kronkel wegen aan bovenop de berg waar zijn kerkje stond.

Het uitzicht was geweldig mooi, maar de armoede van de mensen op de berg is schrijnend... We zagen dat Father Jesu erg geliefd is bij de mensen, hij probeert hen met alles te helpen en ondersteunen.

Na nog even een klein stukje van de kerkdienst te hebben meegemaakt kregen wij een rondleiding. Hij liet vol trots zijn kleine kantoortje en slaapkamer zien. Meer ruimte had hij niet. Ook de auto van Havonos, met vierwielaandrijving liet hij zien, deze heb je daar echt nodig .

Ondertussen werd het al erg donker, en we moesten nog weer terug naar het hotel. Dit was geen probleem voor de mannen.

We pakten nu de tolwegen, hier kun je hard rijden, zonder last te hebben van dieren, motoren of tuk tuks. Na een heerlijke Italiaanse maaltijd in Negombo kwamen we vermoeid, maar van een prachtige onverwachte reis terug in het hotel.

De laatste dagen in het hotel waren echt om even bij te komen van alle indrukken, emoties en vermoeidheid.

Wat een prachtig land is Sri Lanka, zoveel verschillen, de zee, strand, woestijn, jungle, bergen, kortom schitterend. Mede door een corrupte regering is er erg veel armoede. Het verschil tussen arm en rijk is er ontzettend groot. Gelukkig zijn er mensen die Hart hebben voor hun medemens, die naar hen omkijken en helpen. Wat ben ik blij dat ik deze reis samen met Sieni heb mogen maken.